

Dag 1

De stilte bezorgt haar kippenvel. Ze verliest een paar kostbare seconden, zoekend naar waar ze vandaan kwam. De laatste meters rent ze. Ze drukt vijf keer op de knop, gehaast, en doet nog een schietgebedje dat ze niemand tegenkomt. De lift zoekt meteen naar beneden en als de deuren opengaan staat ze stil. Stokstijf.

De horror van wat ze ziet dringt maar langzaam tot haar door. Overal lichamen. De receptioniste heeft haar headset nog op. De man die koffie ging halen ligt voorover op de grond in een plas koffie, de lege beker nog in zijn hand. Mannen in pak liggen overal op de grond, de deur van de lift naast de hare blijft piepen en gaat steeds open en dicht omdat er iets tussen zit. *Iemand* tussen zit. Als ze beter kijkt moet ze haar vuist tegen haar lippen duwen om het niet uit te schreeuwen. Elke paar seconden komen de liftdeuren met een BAM tot stilstand tegen het hoofd van Maria, om piepend weer open te gaan en knallend weer tegen haar hoofd te bonken. Overal waar Inge kijkt liggen ze. Dode mensen. Nee. Dode ágenten. En dat is haar schuld. ‘De agent valt dood neer,’ *maar je hebt niet gezegd wélke agent.*

De omvang van haar krachten begint haar langzaam duidelijk te worden. Er zijn honderden mensen in dit gebouw. Honderden mensen die allemaal met een paar woordjes uitgeschakeld zijn. Ze stapt over een lichaam, ademt diep in en zet een stap over de drempel. Dan ziet ze hem. Hij staat nonchalant tegen de muur geleund. Zijn haar is te lang en het klit langs zijn hoofd. Zijn scheve glimlach laat iets van zijn tanden zien, en hij draagt een leren jasje en een spijkerbroek. Als hij haar ziet, wordt zijn glimlach breder en zet hij een stap in haar richting.

‘Heb je misschien een vuurtje voor me?’ De sigaret die tussen zijn lippen bungelt is niet aangestoken en verontschuldigend haalt Inge haar schouders op.

‘Sorry, ik rook niet.’ Het enige wat ze wil is doorlopen, maar de man grijpt haar pols vast.

‘Wat een geluk dat je op zo’n dramatische manier uit de kast kwam. Het heeft lang geduurd om je te vinden en ik was al bang dat het helemaal niet meer zou lukken.’ Geschrokken zet ze een paar stappen naar achteren, tot ze voelt hoe ze met haar rug tegen de muur staat. Hij ruikt niet al te fris, en ziet er een beetje smoezelig uit. Als hij zo dicht tegen haar aan staat dat ze de hitte die van zijn lijf afstraalt kan voelen, doet hij zijn mond open. Inge doet haar best om niet te gaan kokhalzen als ze de geur ruikt die uit zijn mond komt. ‘Meneer, ik weet niet wat u van mij wil, maar...’ Hij steekt een vinger omhoog en legt die op haar lippen. ‘Meneer? Zeg maar *Papa.*’

8 dagen geleden

Voorzichtig, om zo weinig mogelijk geluid te maken, draait ze de sleutel om en duwt de voordeur open. Met drie treden tegelijk rent ze de trap op. ‘Ik moet huiswerk maken, tot straks!’ Opgelucht haalt ze adem. Het is toch weer een uurtje uitstel.

‘Kutwijf!’ mompelt ze, en stompt tegen de muur. Met een klap valt er een boekje van de plank. Het stuitert een keer en blijft dan liggen op de vloer. Een vreemd gevoel overspoelt haar, als ze het oppakt. Ze is kwaad. Zonder te weten waarom, pakt ze een stift uit haar etui. Ze trekt met haar tanden de dop eraf en begint als een bezetene te schrijven.

‘STERF’

De dikke zwarte letters lijken haar toe te schreeuwen vanaf het papier.

Elke dag hetzelfde. Het papier kleurt steeds zwarter van de haastig gekrabbelde woorden. *Sterf, sterf, sterf*. Pas als er geen letter meer bij kan scheurt ze het vel met een geïrriteerde ruk uit het boekje en daarna in kleine stukjes. Ze gooit ze de lucht in en kijkt toe hoe ze als eenkleurige confetti weer naar beneden komen vallen en op de grond terechtkomen. Het gejaagde gevoel zakt langzaam weg en met het boekje nog in haar hand, gaat ze op de rand van haar bed zitten.

Het was een cadeautje van Pieter, haar lievelingsneef. Elke keer, als hij bruinverbrand van een of andere zonnige plek kwam, bracht hij een cadeautje voor haar mee. De laatste keer fluisterde hij in haar oor: ‘Omdat ik weet hoe gek je op dit soort troep bent.’

Ze bekijkt haar vingers kritisch. No way dat dit niet opvalt. Ze zijn dik, en blauw. Nu zal ze alweer moeten liegen over wat er gebeurd is. Dat zou al de derde keer zijn deze week. Inge heeft er een hekel aan om te liegen tegen haar moeder, maar ze wil haar ook niet ongerust maken. Ze kijkt naar de snippers op de grond. ‘*Ster*’ is nog duidelijk te lezen. Ze veegt ze met haar handen bij elkaar en gooit ze in de prullenbak om te voorkomen dat haar moeder ze ziet. Dan wil ze vast weten wat er aan de hand is. Vera zou nu vast met een groepje van haar vriendinnen in de stad zijn. Misschien zouden ze lachen om haar, dat ze wéér niets had gedaan en gewoon naar huis was gefietst. Ze weet ook wel dat ze een makkelijke prooi is, omdat ze nooit iets terugdoet of zegt, maar ze durft het gewoon niet. De volgende keer zal ze terugslaan. Dat zegt ze elke keer, maar ze doet het nooit. Ze stompt in de lucht met haar vuist. ‘De volgende keer. Dan krijgt ze er spijt van.’ Vermoeid laat ze zich achterover zakken en sluit haar ogen. Ze wenste zo vurig dat haar leven anders was...

Drie uur later, als het al begint te schemeren, doet ze haar ogen weer open. ‘Inge! Kom eens naar beneden!’ Haar moeder roept, en aan de geïrriteerde toon van haar stem te horen niet voor het eerst. Inge veegt de slaap uit haar ogen en trekt haar gekreukte kleren recht. ‘Inge!’ klinkt het, nog iets meer geërgerd dan ervoor. Ze loopt zo snel ze kan de trap af. Haar moeder staat in de keuken, de blik in haar ogen is serieus. ‘Ik ben net gebeld door je mentor,’ zegt ze. Inge krimpt lichtjes in elkaar. Die blik in haar moeders ogen, die kent ze. Dat is medelijden. ‘*Wat een eikel*’ schiet het door haar hoofd. ‘*Dat hij gewoon gezien heeft dat Vera me tegen de kast geslagen heeft.*’ Ze moet een smoes verzinnen, voor haar moeder iets kan zeggen. ‘Ik kan het uitleggen. Hij heeft het verkeerd begrepen!’ zegt ze. Tot haar verbazing legt haar moeder een hand op haar schouder, als een troostend gebaar, voor ze met zachte stem zegt: ‘Ik denk het niet, lieverd, hij zei dat ze echt op slag dood was.’ Inge kijkt haar moeder geschrokken aan. Haar ademhaling gaat sneller. ‘Dood? Wie dan?’

‘Ach jee,’ zegt haar moeder zacht. ‘Ik weet niet hoe ik het voorzichtig moet brengen, ik zal het maar gewoon zeggen. Er is een meisje uit je klas verongelukt. Je mentor wilde laten weten dat ze vandaag de school beschikbaar stellen als er leerlingen zijn die erover willen praten, en dat er een herdenking komt en jullie de rest van de week niet naar school hoeven.’ Inge voelt haar mond droog worden. Haar stem kraakt en klinkt als die van een oude vrouw, als ze er eindelijk wat geluid uit geperst krijgt.

‘Wie?’ vraagt ze. Haar moeder schraapt haar keel en kijkt nog eens onderzoekend naar Inge, alsof ze probeert in te schatten hoe haar dochter zal reageren. Inge krijgt de kriebels van die blik. ‘Vera Gubbels,’ zegt ze dan zacht. ‘Dat was toch dat meisje van verderop?’ Inge duwt haar stoel zo hard achteruit dat hij bijna omvalt, in haar haast weg te komen. Ze rent de gang in, de trap op, en hoort de stem van haar moeder in de verte nog iets roepen over ‘herdenking’ en ‘sorry’. Ze laat zich op haar knieën op de grond vallen voor de prullenbak waar ze de snippers in had gepropt. Ze kan ze er zelfs nog in zien zitten, tegen de rand geplakt. Het lijkt alsof ze haar toeschreeuwen. *JIJ WAS HET*. Ook al is dat onmogelijk.

#

De rest van de week gaat Inge niet naar school, maar ze gaat ook niet naar de herdenking. Als haar moeder vraagt hoe het was, mompelt ze iets over ‘mooi’, maar in werkelijkheid zat ze bij de McDonalds. Ze wachtte daar tot er genoeg tijd verstreken was om het geloofwaardig te maken, en daarna fietste ze zo hard naar huis dat ze tranen in haar ogen kreeg van de wind in haar gezicht. Voor die ene keer is ze blij dat haar moeder haar met rust laat. Elke avond haalt ze het boekje uit haar tas, en strijkt ze met haar vingers over de paarse

kaft terwijl ze zich afvraagt of het echt haar schuld was, of dat haar overrijverige fantasie haar parten speelt.

#

Veel te snel is het maandag, en tijd om terug naar school te gaan. Ze hoopt eigenlijk dat het nu wat rustiger is. Dat ze, nu Vera weg is, anders met haar omgaan. Vera is van begin af haar ergste vijand geweest. Omdat haar klasgenoten vooral meelopers zijn, zal het nu misschien beter gaan. De sfeer in het lokaal is ijzig, en alle ogen zijn op haar gericht. Tegen het einde van de les weet Inge het zeker. Ze zullen haar helemaal niet met rust laten, hoogstens haar het leven nog meer zuur maken. Ze vangt zinnen op als: ‘Te verwaand om naar de herdenking te komen,’ en ‘We hadden háár moeten begraven.’

Net voor de bel gaat vliegt er een boek door de lucht. Ze ziet het niet aankomen, voelt de doffe klap als het boek haar in haar nek raakt. Met een ijzige blik, vastbesloten om niet te laten merken hoe bang ze is, pakt ze het boek op en gooit het zonder na te denken terug in de richting waar het vandaan kwam. Bam. Dat is zeker weten een blauw oog morgen.

‘Hier ga je spijt van krijgen, dombo!’ roept Robbie haar na, als ze in de richting van de toiletten vlucht. ‘Ik denk dat jij er meer spijt van krijgt dan ik,’ mompelt ze in zichzelf. Op weg naar het damestoilet kijkt ze toch een paar keer over haar schouder, of hij niet achter haar aan komt. Als ze er zeker van is dat ze alleen is, loopt ze het toilet in. Het stinkt er naar rook. Gelukkig, ze is alleen.

Vastbesloten stapt ze het toilethokje in. Als er ooit nog een kans komt om uit te proberen of ze het nog eens kan, dan is het nu. Ze draait de deur op slot, en laat zich op het toilet zakken. Met gesloten ogen laat ze zich achterover zakken tot de achterkant van haar hoofd de koele tegelmuur raakt en zo blijft ze een minuut, misschien twee zitten. Hij verdient het. Als iemand het verdient, dan is hij het. Het is zijn eigen schuld. Als het echt waar is, dan gaat hij boeten. Ze hoopt vanuit de grond van haar hart dat het boekje inderdaad een beetje magisch is. Ze pakt het uit haar tas, slaat het open, twijfelt een paar seconden maar trekt dan de dop van haar pen en begint te schrijven.

Vanaf het moment dat ze de punt van haar pen op het blaadje zet, lijkt er niets meer te zijn. Alleen maar dat alles verterende, woedende gevoel dat met elke strek van de pen een beetje meer haar lichaam verlaat tot ze niets meer voelt. Ze schrijft steeds sneller, steeds feller, tot ze merkt dat ze langzaam weer terug op aarde komt. Vol verbazing kijkt ze naar het blaadje, waarop weer bijna geen wit meer te zien is. Ze scheurt de blaadjes uit het boek, doormidden, en daarna nog een keer. En dan nog eens, voor de

zekerheid. Ze gooit de snippers in het toilet, spoelt ze door, en loopt met een opgelucht gevoel de gang uit en de aula in, met haar boekje nog als een talisman in haar hand.

#

Inge's ogen glijden over de hoofden van de mensen in de aula. Ze ziet dat Robbie gewoon op zijn vaste plek zit. Ze draait zich teleurgesteld om, ze had beter moeten weten dan te denken dat er iets magisch aan het boekje is.

En dan hoort ze het: het *gegil*.

Midden in de aula lijkt paniek te zijn uitgebroken. Verstijfd blijft ze staan, en kijkt naar hoe vanuit een groepje mensen een soort brandende vuurbal lijkt op te staan. Met een schok herkent ze de hand met daarin de Zippo van Robbie. Zo te zien heeft de bontkraag aan zijn jas vlamgevat. Overal beginnen mensen te rennen en gillen. Ineens gebeuren er een hele hoop dingen tegelijk. Een gordijn vat vlam en de brandblusser hapert, waarna iemand Robbie probeert te doven door hem over de grond te rollen, maar daarbij zelf vlamvat.

Mensen buitelen over elkaar om naar buiten te komen en Inge voelt een paar handen in haar rug voor ze op de grond valt. Haar hoofd raakte de vloer met een harde klap en even ziet ze sterretjes. Niemand die haar een hand geeft of haar helpt om op te staan. Haar oren beginnen te suizen. Ze krabbelt overeind. De woede, die ze bijna als een tumor kan voelen groeien in haar binnenste neemt gigantische proporties aan. Zo erg dat ze niet meer kan ademen en dat haar hart uit haar borst probeert te bonken.

Haar hand sluit zich om het boekje en bijna automatisch grijpt ze haar pen en begint ze te schrijven. Haar vingers lijken een eigen leven te leiden en haar verstand werkt niet meer mee. *De rookmelders doen het niet* schrijft ze en ziet boven haar hoofd het lampje van de rookmelder doven. *Alle buitendeuren en ramen gaan vanzelf op slot en niemand krijgt ze meer open.* Ze bijt op de achterkant van haar pen. *Telefoons doen het niet zodat niemand de brandweer kan bellen. Het automatische alarm doet het niet meer.* Het lukt de toegesnelde leraren niet om iedereen rustig te krijgen, en inmiddels likt het vuur langs de hele rechterkant van de aula aan de gordijnen. Het houtwerk begint krom te trekken en de verf borreelt. *Alle brandblussers zijn defect.* De conciërge beukt met een niet werkende telefoon tevergeefs op een raam. Ze krijgt er hoofdpijn van. Er is veel te veel lawaai hier. *Iedereen verstijft en niemand maakt meer een geluid.* Dat is al beter.

Niemand let op Inge, die midden in die chaos, als een bezetene zit te schrijven. Onzichtbaar als altijd. *Iedereen in de fik.* Gezichten van mensen om haar heen smelten. Vel smelt van schedels, likt langs blote armen en benen en de vlammen komen steeds dichterbij.

Smekende ogen kijken af en toe haar kant op. Zij hebben hun kans gehad. Niemand wilde haar helpen, nu helpt zij ook niemand.

#

Inge zit thuis op haar bed krast haar pen over het papier. Ze kijkt nog een laatste keer naar de chaos voor ze haar ogen sluit. Als ze haar ogen weer opent, zit ze op haar bed, en hoewel haar kleding een beetje stinkt naar rook is er verder niets aan de hand. Het boekje ligt op haar schoot en de regels die ze net heeft zitten krabbelen, schreeuwen haar toe vanaf het papier. *BURN IN HELL*. Voor Robbie. *Niet voor de hele school*.

Ze sluit haar ogen opnieuw. Het voelt alsof ze net een marathon heeft gelopen. Hijgend, gebroken, en doodmoe, niet wetend wat ze moet voelen, ligt ze op haar bed. Ze opent haar ogen pas weer als ze voetstappen op de gang hoort. Haar moeder staat in de hoek van de kamer met tranen in haar ogen. Ze mompelt: ‘Ik had zo gehoopt dat het jou bespaard zou blijven.’ Langzaam gaat Inge rechtop zitten en kijkt haar niet begrijpend aan. ‘Ik wist al dat het zover was toen ik bericht kreeg dat Vera was overleden.’

Ze wijst naar het boekje. ‘Ik zie al zestien jaar op tegen dit gesprek. Ik wil dat je weet dat ik ontzettend veel van je hou, oké? Ook al geloof je dat straks niet meer.’ Ze strijkt haar kleren overdreven lang glad, alsof wat ze gaat zeggen minder hard aankomt als ze maar lang genoeg treuzelt.

‘Er zijn niet veel meer van jouw soort. Als we er eentje tegenkomen doen we ons uiterste best om te zorgen dat hij of zij opgroeit in de best mogelijke omstandigheden. In jouw geval was het beste niet mogelijk, en hebben we het op een na beste gedaan. Eigenlijk had ik moeten weten dat jij veel sterker was, gezien je afkomst, maar het was nog niet zeker dat jij er ook een zou zijn. Ik was hier al bang voor. Dat je inderdaad een van hen bent.’

Inge houdt haar adem in. ‘Een van wie? Een wat? Mam, doe niet zo raar!’ Er glipt een trieste blik over haar moeders gezicht. ‘Misschien is het makkelijker als ik je vertel dat ik je moeder niet ben. Mijn naam is Maria, en ik ben uitgekozen om je op te voeden. Het is Het Bureau nog nooit gelukt om er eentje te vangen die zijn krachten nog niet had, en te onderzoeken waar die krachten vandaan kwamen.’ Het voelt als een klap in Inge’s gezicht. Waar gaat dit over? Het duizelt haar. Haar maag draait, en haar hoofd bonkt terwijl ze de puzzelstukken in elkaar probeert te krijgen die kunnen verklaren wat er hier aan de hand is.

‘Ik kan het je niet op een normale manier uitleggen omdat het niet normaal is. Ik kan het alleen maar zeggen zoals het is.’ Inge’s handen beginnen steeds harder te trillen en ze ziet haar moeder er af en toe een angstige blik op werpen. ‘Schiet nou maar gewoon op met je

verhaal.’ Ze bijt haar tanden op elkaar. Ze móet het gevoel tegenhouden. De woede in haar binnenste die haar hoofd doet tollen.

‘Zestien jaar geleden, midden in de nacht ben jij geboren. Het stormde, en ik weet het nog goed, want ik moest je ophalen. Je moeder was zo ontzettend bang voor je vader, dat ze onze hulp inriep om jou te beschermen. Ze kustte je vaarwel, zei dat ze je Inge wilde noemen, en ik stapte in de auto. Ik was de straat nog niet uit toen het begon te hagelen, te donderen, en toen ik achter me keek en de flitsen achter het raam zag, wist ik dat je vader haar gevonden had en dat onze bescherming voor haar te laat kwam. Ik ben weggereden alsof de duivel op onze hielen zat, en in zekere zin was dat ook zo. Ik heb je meegenomen en opgevoed hier in Limburg. Er zijn mensen die weten dat je bestaat. Er zijn ook heel veel belangrijke mensen die weten wie je vader is, maar tot nu toe was je veilig.’ Haar stem trilt als ze de woorden, met de nadruk op ‘*tot nu toe*’ uitspreekt. ‘Ergens in de jaren vijftig is Het Bureau opgericht. Zij houden zich bezig met mensen met krachten. Paranormale verschijnselen. Dingen zoals jij.’

Zuur uit haar maag komt omhoog door haar keel. Dingen zoals zij, alsof ze een beest is. ‘Het boekje. Het komt door het boekje, ik zweer het. Ik schreef het op, en toen gebeurde het.’ Wanhopig wil ze Maria aanklappen, haar overtuigen. Maria kijkt strak in de verte. ‘Begrijp je het nou nog steeds niet? Dat boekje heeft er niets mee te maken. Jij bent een Nasta. Een eeuwenoud ras van wezens met speciale krachten, onbegrepen door de mensheid. Niemand weet waar ze vandaan komen. Je kent al die verhalen wel. Over een paar van hen zul jij tijdens je geschiedenislessen ook wel gehoord hebben. Er zijn er zoveel, de een nog slechter dan de ander. Het zit gewoon in ze. Hun naam is verbasterd door de jaren heen. Satan is nooit maar één persoon geweest, dat hebben, in de loop van de tijd, al die bange mensen ervan gemaakt. Hitler. Hij was er een. En er doen verhalen de ronde dat Saddam Hoessein er ook een was. Nasta’s kunnen mensen, dieren, dingen, en zelfs tijd beïnvloeden met hun gedachten.’

Ze zwijgt even, om de impact van haar woorden door te laten dringen tot Inge. ‘De woede die een Nasta voelt, bundelt zich in het binnenste. Tot het niet verder kan, en dan zoekt het een weg naar buiten. Je vader was zo sterk dat hij je moeder kon vermoorden met een knip van zijn vingers, maar na wat ik van jou heb gezien, denk ik dat jij zelfs nog krachtiger bent. Je bent amper zestien!’ Inge schudt wild met haar hoofd. Zij heeft helemaal niets gedaan. Het enige dat zij deed, was haar woede van zich af schrijven. Meer niet. *Dat boekje*. Dát is de schuldige.

‘Ze proberen al jaren om het uit te lokken, weet je? Ze hebben zelfs hele jonge agenten gerekruteerd en opgeleid om jouw krachten te ontdekken. Vera probeerde je kwaad te maken, Pieter gaf je cadeautjes die zouden kunnen helpen. Maar dat boekje is echt niet hetgeen dat krachten heeft. Het is maar een hulpmiddel. De kracht komt uit jou.’ Inge voelt een pijnlijke steek in haar hartstreek. Véra?

Al die keren dat haar moeder de pesterijen wegwuifde, zei dat het allemaal wel meeviel, en dat ze erboven moest staan. Al die tijd wist ze waaróm. Troostte ze Inge met lieve woordjes, terwijl ze er zelf aan meewerkte.

‘Het Bureau heeft z’n beste agenten al naar je school gestuurd. Zij proberen om het allemaal op een ongeluk te laten lijken. Het stikt van de brandweermensen daar. De totale paniek die gaat uitbreken als de waarheid aan het licht komt, móet tegengehouden worden.’ Het begint steeds meer op een filmscript te lijken, maar dan akelig echt.

De ijskoude vrouw in haar slaapkamer lijkt in niets meer op haar lieve, zorgzame, ietwat afwezige moeder. *Ze is je moeder niet.* Alles aan Maria ademt nu gezag uit. Alsof er een knopje is ingedrukt dat haar in Robocop heeft veranderd. In zekere zin zijn ze allebei zichzelf niet meer.

Maria praat in een mobieltje. ‘Hier Agent zeventienelf. Ze weet het. Wat nu?’ Ze draait zich om en mompelt zacht iets in het telefoontje. ‘Komt in orde.’ Nadat ze het in haar zak stopt draait ze zich terug naar Inge. ‘We gaan. Neem een tas mee. Ik weet niet precies wat er gaat gebeuren maar het kan zijn dat je hier voorlopig niet meer terugkomt.’ Er loopt een rilling over Inge’s rug. Ze is bang. Bang dat Maria wel degelijk weet wat er gaat gebeuren. En bang dat dat geen goed nieuws is.

Als Maria een paar minuten later weer in de deuropening verschijnt, heeft Inge nog steeds niets ingepakt. ‘Ben je klaar? Het is nu echt tijd.’ Ze knikt maar. Ze pakt de rugzak en zwaait hem over haar ene schouder. Ze vraagt niet eens hoe het kan dat een zwarte jeep met gepantserd glas voor de deur staat, maar ze stapt in zonder een woord te zeggen. Misschien wordt ze straks toch wakker, gewoon in haar eigen bed, als een normaal meisje van bijna zestien. Daar moet ze zich aan vasthouden. Ze is bang dat ze gek wordt anders.

#

Ruim een uur later stoppen ze voor een gebouw dat voor een groot deel uit glas bestaat. Maria trekt bijna Inge’s arm uit de kom in haar haast om haar het gebouw in te krijgen. Zo gauw ze binnen zijn, pakt iemand haar rugzak af, en wordt ze samen met Maria een lift in geduwd. Na tien seconden openen de deuren en volgt een eindeloze wandeling. Ze eindigen in

een kale ruimte zonder ramen, met drie stoelen en een tafel. Er staat een kleine man met een bril. Hij draagt een overhemd en een jasje, dat zo strak zit dat de knoop een dodelijk wapen is, zo gespannen staat hij. Er parelen zweetdruppels op zijn voorhoofd en als Inge hem een hand wil geven, deinst hij geschrokken terug. ‘Ga daar maar zitten,’ zegt hij, wijzend op een van de stoelen.

Er komt iemand zonder kloppen de kamer binnenlopen met Inge’s rugzak. ‘Hij is in orde,’ zegt hij en geeft hem aan de dikkerd, die hem gedachteloos naast Inge neerzet. Daarna draait hij zich om en steekt zijn hand uit naar Maria. ‘Bedankt voor uw moeite, u kunt gaan. Wij nemen nog contact met u op.’ Maria wijst naar de lege stoel, waar ze net wilde gaan zitten. ‘Ik heb haar opgevoed. Ik ben zestien jaar haar moeder geweest. U kunt zich toch wel voorstellen...’ Hij kijkt Maria over de rand van zijn brillenglazen streng aan. ‘Ik zei, we nemen nog wel contact met u op. Tot ziens.’ Ze staat op, recht haar rug en loopt naar de deur. ‘Ik...’ begint ze, maar ze maakt haar zin niet af. Dan slaat de deur dicht en is ze weg.

‘Mijn naam is Sebastiaan. Bas. En jij bent Inge? We hebben allemaal veel over je gehoord. Je bent een heel speciaal meisje, weet je?’ Alsof hij tegen een kleine kleuter praat. ‘We zijn benieuwd naar je.’ Hij likt langs zijn vlezige lippen en let scherp op elke beweging die ze maakt. ‘We hadden niet verwacht dat je meteen je eerste keer slachtoffers zou maken. Het heeft ons een van onze meest veelbelovende jonge rekruten gekost.’ Hij zet zijn handen op de tafel en buigt voorover. ‘Vera wist precies welke knopjes ze moest drukken. Het lukte haar elke keer. Alleen die éne keer was één keer te veel. Ze zou zo trots zijn geweest als ze had geweten dat zij uiteindelijk verantwoordelijk was voor de doorbraak. Nou ja, niets aan te doen. Ik haal iets te drinken. Wil je ook iets?’

Als Inge niets zegt, haalt hij zijn schouders op. ‘Dan niet. Maar ik wil wel koffie. Het zal een lange nacht worden.’ Hij verdwijnt door dezelfde deur als Maria en laat Inge alleen achter. Ze staart voor zich uit. Ze moet hier weg. Weg bij die idioten die denken dat zij het kind van de duivel is. Ze denkt diep na en kijkt naar haar rugzak. Een of andere stuntelige stagiair weet waarschijnlijk niet wie ze is, of wát ze is, en zag er geen kwaad in om een rugzak met schoolbenodigdheden mee te geven. Ze voelt, en haalt opgelucht adem als ze het tevoorschijn haalt. Op een vreemde manier troostend, maar in haar handen, dodelijk.

Zo snel ze kan, begint ze te schrijven. Boos. Op de mensen die tegen haar gelogen hebben. Zestien jaar lang. Op Maria, die gedaan heeft alsof ze haar moeder was. Op haar echte moeder, die haar gewoon opgegeven heeft. Ze voelt het moment dat het begint. Het woekerende gevoel dat haar binnenste lijkt op te vreten en dat de pen over het papier jaagt. Na vijf minuten zakt het af en valt de pen uit haar krachteloze vingers. Het papier is

volgeschreven, zoals altijd. Ze bekijkt de zin. Niet al te fraai.

De agent valt dood om en Inge kan zonder lastiggevallen te worden naar buiten lopen.

Ze wacht af. Een minuut. Twee minuten. Het is doodstil. Ze schuift haar stoel naar achteren en doet een schietgebedje. Tot haar verbazing blijft het stil. Met haar hand op de klink blijft ze staan. Er moet ergens iemand zijn die weet dat ze op het punt van ontsnappen staat. Elk moment kan er nu een alarm afgaan. Nog steeds doodse stilte. De jonge agent in het zwart, die naast de deur op een stoel zat, hangt ineengezakt met zijn kin op zijn borst. Voorzichtig, om hem niet wakker te maken, loopt ze voetje voor voetje achteruit weg, tot ze de gang helemaal door is. Nog steeds is er niemand te bekennen. Het is stil. Te stil.

#

Dag 1.

Ze haalt diep adem en veegt zijn vinger walgend van haar lippen ‘Papa?’ Haar mond valt open. Dit is haar vader? De duivel? Hij ziet er eerder uit als een zwerver. Ze laat haar ogen naar zijn hoofd glijden. ‘Geen staart, en ook geen hoorntjes, kind. Dat zijn allemaal bakerpraatjes. Daar doen er veel van de ronde.’ Betrapt begint ze te blozen. ‘Toen ik het voor het eerst van mijn vader hoorde, dacht ik precies hetzelfde.’ Hij knipoogt.

Hij legt zijn hand op haar onderrug en met zachte dwang duwt hij haar voor zich uit. ‘Je moet hier weg, het zal niet lang duren voor een van de andere divisies in de gaten krijgt dat er hier iets niet klopt en dan komen ze je zoeken.’ Als hij haar geschokte blik ziet, lacht hij. ‘Wat? Dacht je dat die paar agenten alles is? Het Bureau opereert wereldwijd. Er is vast al ergens een alarm afgegaan. Maar je moet het zelf weten hoor. Je mag best hier blijven. Wie weet doen ze je geen pijn en snijden ze je niet uit elkaar zoals bij mijn vader, om te kijken waar je kracht vandaan komt.’ Zijn harde woorden schudden Inge wakker, en ze begint te lopen. ‘Je mag mij Xander noemen. Of gewoon papa. Wat jij wil.’

Zwijgend lopen ze naast elkaar, tot hij de deur van een blauwe pickuptruck aan de kant van de weg opent. ‘Stap maar in. Ik zal je alles vertellen wat je wil weten.’ Ze twijfelt. ‘We gaan alleen wat drinken, en ik beloof je, als we naar buiten lopen, weet je wat je wil weten, en doe je met me mee.’ Ze knikt en stapt in. Hier blijven is geen optie, en wachten tot er een nieuwe lading agenten komt en haar meeneemt klinkt ook niet heel aantrekkelijk.

Xander zwijgt en haalt zijn ogen geen seconde van de weg tot hij een paar straten verder stopt bij een McDonalds. Inge haalt opgelucht adem. Ze lijken een normale vader en dochter, die samen even iets drinken. ‘Cola?’ vraagt hij, en Inge knikt. Ze volgt hem naar binnen en als

hij naar de balie loopt, zoekt zij alvast een tafeltje. Ze speelt met het boekje. Voor het eerst ziet ze de tekst op de laatste pagina staan. Haar mondhoeken krullen omhoog en ze stopt het snel weg. Als Xander terugkomt heeft hij twee bekers bij zich, die hij met een klap op tafel zet. ‘En nu moeten wij eens even goed met elkaar praten,’ zegt hij.

Xander is een goed verteller. Het is alsof ze het voor zich kan zien, zo duidelijk doet hij zijn plannen uit de doeken. Of ze begrijpt wat hij van haar vraagt. Natuurlijk begrijpt ze dat. Deze man, haar vader, wil samen met haar de wereld op zijn knieën dwingen. Samen zullen ze ervoor zorgen dat de hele wereld hun voeten kust. Na deze week kent iedereen haar naam, en ze zullen hem gillen van angst, in plaats van om haar te bespotten.

‘Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je me kunnen laten zien wat je kunt?’ Hij wijst op de overkant van de straat, waar een kat op de stoeprand zit. ‘Steek die kat in brand. Ik weet dat je goed bent met vuur.’ Hij knipoogt en doordat hij breeduit lacht zijn al zijn rotte tanden in vol ornaat te zien. Inge staart twijfelend naar de kat. Dat arme beest heeft haar niets misdaan en ze voelt er weinig voor om het diertje pijn te doen. Aan de andere kant is ze nieuwsgierig hoe het zou zijn om die zogenaamde krachten bewust te gebruiken. ‘Nou? Laat zien dan.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Ik kan het alleen door het op een stuk papier te schrijven. En ik heb hier geen papier.’ Ze hoopt dat hij niet zo slim is om te zeggen dat hij een servetje gaat halen.

‘Ik had het kunnen weten. Zelfs daar ben je te dom voor.’ Ze kijkt geschrokken en gekwetst in de ogen die zo op de hare lijken, maar toch ook weer niet. ‘Je bent net zo’n zacht ei als je moeder. Dat is ook de reden dat ze jou verstoppt heeft. Omdat ze een stomme trut was. Omdat ze dacht dat ik je niet zou vinden. Ik had misschien beter niet naar je kunnen zoeken. Ik heb er toch helemaal niets aan. Ik dacht dat ik trots op je zou zijn als ik je zou vinden, maar het enige dat ik voel is afkeer. Niet eens een...’

De kat schiet met een rotvaart achteruit tegen de muur, maakt een soort van koprol, en als hij geschrokken en met zijn haren recht overeind weg wil rennen, veranderd hij in een brandende vuurbal die over straat vliegt met de snelheid van het licht. De man kijkt tevreden naar zijn dochter die met haar vingers haar slapen wrijft en hem uitdagend aankijkt. ‘U zei?’ Hij slaat haar trots op haar schouder. ‘Ik denk dat jij en ik nog heel veel plezier gaan hebben.’ Inge blijft haar slapen masseren en staart hem van onder haar wimpers aan. Het is niet dat ze de kat echt tegen haar zin in brand heeft gestoken. Ze schrok juist van het gemak waarmee ze het gedaan heeft. Van de golf die haar overspoelde op het moment dat er vloeibaar vuur uit haar hersenen via haar ogen naar buiten leek te spuiten toen Xander haar kwaad maakte. Dat de mensen om haar heen niets aan haar hebben gezien, maar dat zij het beestje heeft vermoord

door er alleen maar naar te kijken. Maar het ergste is niets van dat alles. Het ergste is de schrik als ze zich realiseert hoe lekker het voelt.

‘We kunnen ze allemaal stuk voor stuk afmaken.’ Zijn gezicht gaat voor de helft schuil achter de grote beker. ‘Met jouw kracht en mijn ervaring is dat een kleine moeite. Ze zullen niet eens weten wat ze overkomt. We roeien al die anderen uit zodat we de laatste twee zijn. We laten de mensheid zien dat de duivel wel degelijk bestaat, en we laten ze buigen, en naar onze pijpen dansen. Weg met de kerk, met die engeltjes en hun paus. Met die slappelingen die je moeder en mij niet eens lieten trouwen toen ze zwanger was.’ Hij knarst met zijn tanden. ‘We gaan een grote opruiming houden. Eerst zal iedereen ons nog dankbaar zijn. Maar dan! Dan krijgen ze er spijt van dat ze ons ooit zo vernederd en buitengesloten hebben. Na al die jaren zal ik eindelijk de enige echte zijn!’ Hij lijkt zich zijn fout niet eens te realiseren, tot hij de verbaasde blik op het gezicht van Inge ziet. ‘Ik bedoel natuurlijk, wij met z’n tweetjes.’

Het is beter om hem niet te laten merken dat ze wel snapt waar dit heen gaat, en dat hij haar niet meer nodig heeft als hij straks de laatste Nasta is. ‘Kom mee. Ik laat je zien wat we gaan doen.’ Vanzelfsprekend volgt ze hem. In haar hoofd begint langzaam een plan te rijpen. Ze hoopt maar dat ze genoeg hiervan begrijpt om het ook echt uit te voeren.

#

Een uur later staat ze onderaan een berg. ‘Wat dacht je ervan om ons bovenop die berg te zetten?’ Hij wrijft in zijn handen en kijkt haar hoopvol aan. Als ze haar ogen sluit doet hij hetzelfde, en een seconde later staan ze bovenop de berg. ‘Goed zo, meisje. Ik wist wel dat je het in je had.’ Zijn stem klinkt opgetogen, verwonderd zelfs. Inge is een snelle leerling, merkt hij. Haar hele leven wist ze niets van haar krachten af, en nu hoeft ze haar ogen maar te sluiten en ergens aan te denken om het te laten gebeuren. Het is te merken van wie ze afstamt. Hoe zonde het is dat hij haar straks zal moeten doden. De wereld moet zijn voeten kussen, en niet die van haar. Er is te weinig wereld om te delen met zijn dochter.

Aan de andere kant van het plateau kijkt Inge naar beneden, over de stad en zijn inwoners die haar alleen maar ellende hebben gebracht. ‘We beginnen met deze hele stad in brand steken. En daarna de volgende. We gaan van stad naar stad. We branden alles plat, tot iemand ons komt smeken ermee op te houden en de mensheid voor ons buigt.’ Het is een compleet belachelijk plan, maar ze zegt er niets over. ‘Elke andere Nasta die we tegenkomen, vernietigen we. Dat lukt, omdat niemand zo sterk is als jij. Op het moment dat de krachten zich openbaren zijn ze op hun best, als je ermee om kunt gaan. En óf jij dat kunt!’

Inge draait zich om. Ze kijkt over haar schouder naar Xander. Hij zwaait met zijn armen, in een vurig betoog over het lot van de wereld. Het is tijd. ‘Nog even,’ zegt ze. Ze

staart in de verte. Hij mag nu niets merken, want ze wil wel zeker weten dat ze het kan. Ze twijfelt. Stel je voor dat ze begint en ze kan het niet afmaken? Ze weet dat ze moet. Wat ze ook doet, welke keuze ze ook maakt, het loopt voor een van beiden hoe dan ook niet goed af.

Het bloed in haar aderen verkilt. Achter haar gesloten oogleden ziet ze het tafereel afspelen alsof het op tv is, en ze hoeft er niet eens moeite voor te doen. Een doodsbangе vrouw ligt in bed. Haar lakens zitten onder het bloed. Haar haar is kletsnat en op haar gezicht een blik vol doodsangst. Dan schieten er vanaf de zijkant twee lichtflitsen naar voren en raken de vrouw, die in brand vliegt. Het is als een film zonder geluid, maar Inge weet wat ze ziet. Ze ziet hoe Xander haar moeder vermoord, omdat ze zijn kind weggaf. De smaak van gal vult haar mond, en ze drukt haar nagels hard in haar hand terwijl er rode vlekken achter haar ogen flitsen.

#

Als ze haar ogen opendoet, is het beeld niet verdwenen maar staat ze midden in de kamer, tegenover Xander. *Nasta's kunnen mensen, dieren, dingen, en zelfs tijd beïnvloeden met hun gedachten* hoort ze Maria weer zeggen. Ze wist niet dat ze ook door de tijd kon reizen. Misschien wist Maria dat zelf niet eens. De man tegenover haar, is een jongere versie van de man die bovenop de berg achter haar staat. Zijn tanden zijn nog niet verrot en zijn haar is netjes geknipt. Hij ziet er schoon uit. Hij kijkt haar geschrokken aan, eerst vol afgrijzen dat iemand gezien heeft wat hij doet. Dan herkenning. Zijn ogen zijn bijna lichtgevend en ze spugen vuur. 'Jij...' brult hij. 'Wij samen!' Dan begint hij bijna hysterisch te lachen.

'Wij samen? Wij gaan helemaal niets!' Inge durft niet naar het lichaam van haar moeder te kijken, haar echte moeder, maar ze kan het wel ruiken. De geur van verbrand vlees, de roestgeur van bloed, en een zwavelgeur die van haar vader afkomstig is, vullen haar neusgaten. 'Ik kom er een eind aan maken. Aan jou, en aan je plannen met de wereld. Ik heb jou helemaal niet nodig. De mensheid zal aan mijn voeten liggen. Alleen aan die van mij. Misschien niet vandaag of morgen, maar ooit zal het zo ver zijn. Ik weet dat er nog veel meer te leren is. En dat ga ik doen. Maar zonder jou. Hier stopt het voor jou.'

'Inge? Wat sta je te doen? Hallo?' In de verte hoort ze hem. De oudere versie van Xander, bovenop die berg in Landgraaf. Hij heeft geen idee. Ze voelt vaag een hand op haar schouder die haar bijna uit haar concentratie haalt. Ze kijkt de jongere versie aan en herhaalt wat ze eerder die avond met de kat gedaan heeft. Laat haar woede ontsnappen door haar ogen die letterlijk vuurspugen. Xander slaat achterover tegen de muur. Hij voelt hoe hij van binnen vlam vat. Hoe de onzichtbare kracht zijn organen een voor een verwoest. Hij wil iets zeggen, maar zijn brandende stembanden maken het spreken onmogelijk. Pijn voelt hij allang niet

meer. Dat ze nu hier is, betekent dat hij ergens, in de toekomst, haar teruggevonden heeft. Dat ze haar krachten heeft ontdekt en dat ze door de wereld te willen domineren zijn droom waarmaakt. Inwendig lacht hij nog, als zijn koude hart als een spiegel in scherven uit elkaar barst, net op het moment dat zijn hersenen ontvlammen.

#

Zestien jaar later, op een berg, opent Inge haar ogen en ziet de vurige zonsondergang in de verte. Ze kan zijn hand op haar schouder nog voelen, maar als ze zich omdraait, ziet ze niets. Voor het eerst in dagen kan ze weer ademen. Ze kan de wereld aan. Letterlijk. Ze heeft de duivel al verslagen. ‘Kijk maar uit wereld!’ gilt ze naar beneden. ‘Nu is het mijn beurt!’ Ze weet dat dit hét moment is. Het moment waar ze op gewacht heeft.

Iets trekt haar aandacht. Ze kijkt opzij. Meteen ziet ze dat er iets mis is. Haar vingers zijn weg. In een snel tempo ziet ze hoe haar linkerpols in het niets verdwijnt, en haar arm tot haar elleboog weg is. De mouw van haar trui zakt leeg naar beneden als haar bovenarm verdwijnt en vlak daarna haar schouder. Ze kijkt naar de andere kant. Daar gebeurt precies hetzelfde. Ze wil gillen, maar er is geen mond meer om mee te gillen. Binnen vijf seconden is Inge verdwenen in het niets, uitgedoofd. Opgeslokt door het universum.

#

‘Kut!’ Er slaat iemand met zijn vuist op zijn bureau en gilt naar een van de schermen voor zijn neus. ‘Godverdomme! Ze hebben elkaar afgemaakt.’ Een jonge man komt dichterbij. ‘Misschien klopt dat bakerpraatje dan toch? Over die bloedlijnen. Dat wanneer iemand zich tegen iemand van zijn eigen familie keert, hij daarmee zichzelf, én de ander vernietigt? Ik heb daar tijdens mijn opleiding iets over gelezen.’

Paul trekt zijn wenkbrauw op en de jonge man kijkt hem van onder zijn wimpers aan, hopen dat Paul zijn leugen niet doorziet. ‘Ik heb er echt nog nooit van gehoord maar we zullen er nooit achter komen. God weet hoe lang het duurt voor we weer eentje te pakken krijgen.’ Hij ziet niet hoe de jonge man verstijft. ‘Ga jij achter de herinvulling aan? We hebben 119 agenten die vervangen moeten worden, en die zullen we ergens vandaan moeten halen.’ De jonge man knikt en als hij de kamer uitloopt werpt hij nog een laatste blik op het scherm waar zojuist het beeld van Inge uitdoofde. Het bureau heeft overal satellieten en camera’s, en hier, op het hoofdkantoor, kunnen ze bekijken wat ze maar willen, over de hele wereld. Het zal nog een hele klus zijn om verborgen te blijven, als ze eenmaal achter zijn geheim zijn gekomen.

Hij trekt zijn hoodie over zijn hoofd en stapt de schemering in.

‘Weet je het zeker?’ De donkere figuur die tevoorschijn komt knikt. ‘Laten we gaan dan.’

Zo rijden ze weg, klaar om dood en verderf te gaan zaaien in een wereld die helemaal niet klaar is voor de krachten die zij samen gaan loslaten over de mensheid. Ze hoeft er niet eens meer naar te kijken om het gebouw met kracht te laten exploderen. Gewoon eraan denken is al genoeg om het hoofdkantoor van Het Bureau, en iedereen binnen in het gebouw te vernietigen. De brandende brokstukken vliegen door de lucht en scheren rakelings langs de auto.

‘Er zijn er meer hé, ze zullen op ons blijven jagen,’ zegt ze zacht, en hij haalt zijn schouders op. ‘Ik ken alle trucjes. Ik weet precies waar ze naar zoeken en waar ze op letten. Ze zullen ons nooit vinden. We beginnen in Turkije,’ zegt hij. ‘En de hele wereld zal denken dat het gewoon een aanslag was.’

Haar ogen worden groot. ‘Is hij er ook een?’ Hij lacht. ‘En niet alleen hij. Je moest eens weten. We gaan ze allemaal pakken, stuk voor stuk. Tot de wereld helemaal van ons is.’ Hij trapt het gaspedaal diep in. ‘Denk je dat je jezelf zo ver kunt verplaatsen?’ Inge knikt zelfverzekerd. Stoerder dan ze ooit geweest is. Als een rups die zich eindelijk uit haar cocon geworsteld heeft. ‘Ik ben er klaar voor.’ Met één blik uit zijn ogen vat het paarse boekje in Inge’s hand vlam. Terwijl de vlammen langs de randen van het papier likken en het omkrullen, vreet het langs de handgeschreven woorden op de laatste pagina.

Ik ben er ook een, net als jij.

Ze kijken naar je. Laat niemand merken dat je dit gelezen hebt.

Vernietig jezelf als het moment daar is.

Je voelt vanzelf wanneer dat is.

Ik wacht daarna op je bij het hoofdkantoor.

Pieter.